

## Concluziile recurenteii

Recurenta solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate în măsura în care prin aceasta se cauzează un prejudiciu recurenteii;
- anularea Deciziei C(2006) 4180 final a Comisiei din 20 septembrie 2006 privind o procedură de aplicare a articolului 81 CE și a articolului 53 din Acordul SEE (cazul COMP/F-1/38.121 — Racorduri) în măsura în care o privește pe recurentă;
- cu titlu subsidiar, anularea sau reducerea amenzii aplicate recurenteii la articolul 2 litera (j) din această decizie;
- cu titlu subsidiar la capetele de cerere care figurează la punctele 1 și 2 trimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare;
- obligarea părâtei din procedura în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată aferente întregii proceduri.

## Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs este îndreptat împotriva hotărârii Tribunalului prin care acesta a respins acțiunea formulată de recurentă împotriva Deciziei C(2006) 4180 final a Comisiei din 20 septembrie 2006 privind o procedură de aplicare a articolului 81 CE și a articolului 53 din Acordul SEE (cazul COMP/F-1/38.121 — Racorduri).

În susținerea recursului său, recurenta invocă următoarele motive.

Tribunalul încalcă dreptul recurenteii de a fi audiată, principiile care guvernează administrarea probelor, precum și obligația de motivare cu privire la decizia atacată. Pentru a dovedi participarea recurenteii la înțelegere, hotărârea atacată s-ar întemeia în principal pe notele olografe ale unui singur martor și pe o cerere de clemență, fără a ține seama deloc de argumentele invocate de recurentă cu privire la aceste documente. Recurenta a pus la îndoială în mod expres veridicitatea documentelor (martorul nu ar fi participat la reuniunile germane și nu ar avea cunoștințe de limba germană).

Instanța ar fi trebuit să dispună luarea unor măsuri de cercetare judecătorească cu privire la veridicitatea notelor martorului și a cererii de clemență. Întemeindu-se pe aceste note și pe cererea de clemență ca mijloace de probă, fără a dispune luarea unor măsuri de cercetare judecătorească cu privire la veridicitatea acestora, Tribunalul încalcă principiile în materia administrării probelor.

Hotărârea atacată încalcă articolul 81 alineatul (1) CE în măsura în care Tribunalul a constatat că recurenta a participat la 30 aprilie 1999 la o reuniune având un „caracter anticoncurențial”. În plus, hotărârea atacată încalcă articolul 23 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 în măsura în care participarea la această reuniune a fost luată în considerare la calcularea cuantumului amenzii. În ceea ce privește această reuniune, Tribunalul constată numai că elementele de probă fac referire „mai degrabă” la un scop anticoncurențial decât la un scop conform normelor de concurență. Tribunalul încalcă astfel

criteriul de apreciere a mijloacelor de probă stabilit de acesta, care impune ca încălcarea să fie dovedită cu certitudine și în mod incontestabil.

Stabilirea caracterului anticoncurențial al reuniunii din 30 aprilie 1999 ar avea efecte asupra cuantumului amenzii aplicate. Luarea în considerare a acestei reuniuni ar servi drept mijloc de probă pentru a dovedi participarea recurenteii la o înțelegere privind fittingurilor de presare. Pe această bază, cifra de afaceri realizată de recurentă în sectorul fittingurilor de presare, în scopul determinării cuantumului inițial pentru calculul amenzii, ar fi fost stabilită la o valoare de 11 ori mai ridicată.

În plus, în ceea ce privește luarea în considerare a cifrei de afaceri realizate în sectorul fittingurilor de presare, hotărârea lasă să se întrevadă nemotivarea și încălcă principiile logicii. În final, la punctul 85 din hotărârea atacată, aplicarea unei amenzi de peste 50 milioane de euro s-ar întemeia numai pe două reuniuni a căror legătură cu fittingurile de presare este abordată în două teze parțiale și a fost constatată în lipsa oricărei aprecieri a mijloacelor de probă. Pe de altă parte, Tribunalul presupune că recurenta a participat la acorduri anticoncurențiale privind fittingurile de presare în cadrul reuniunii din 30 aprilie 1999, în pofida faptului că acesta constată totodată că până în iulie 2000 concurenții acesteia ar fi dezbătut aspectul dacă fittingurile de presare (în privința cărora recurenta deține un monopol) ar trebui să facă într-adevăr obiectul unei înțelegeri.

În sfârșit, hotărârea atacată încalcă principiul proporționalității. Comisia — cu aprobarea Tribunalului — aplică Orientările privind calcularea amenzilor în felul următor: aceasta stabilește mai întâi un quantum inițial ținând seama de cifra de afaceri realizată în sectorul fittingurilor de presare, în pofida faptului că, și potrivit constatărilor Tribunalului, fittingurile de presare puteau să facă obiectul unui acord anticoncurențial numai în anii 2000 și 2001. Ca urmare a pretensei durate globale a participării recurenteii la înțelegere (nouă ani și trei luni), quantumul inițial este majorat ulterior cu 90 %. Având în vedere faptul că cifra de afaceri realizată în sectorul fittingurilor de presare a fost astfel luată în considerare pentru întreaga perioadă, iar nu numai pentru perioada cea mai relevantă, respectiv pentru perioada anterioară de un an și patru luni, stabilirea cuantumului amenzii încalcă principiul proporționalității.

---

**Recurs introdus la 6 iunie 2011 de Consiliul Uniunii Europene împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a treia) pronunțate la 22 martie 2011 în cauza T-233/09, Access Info Europe/Consiliul Uniunii Europene**

**(Cauza C-280/11 P)**

(2011/C 238/11)

*Limba de procedură: engleza*

## Părțile

*Recurent:* Consiliul Uniunii Europene (reprezentanți: G. Maganza, B. Driessen, Cs. Fekete, agenți)

*Celelalte părți în proces:* Access Info Europe, Republica Elenă, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

### Concluziile recurentului

Recurentul solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate, prin care Tribunalul a anulat decizia Consiliului de respingere a accesului public la documentul solicitat;
- pronunțarea unei hotărâri finale cu privire la aspectele care fac obiectul prezentului recurs și
- obligarea reclamantei din cauza T-233/09 la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Consiliu în cauza menționată și în prezentul recurs.

### Motivele și principalele argumente

Cu titlu introductiv, Consiliul amintește că adoptarea deciziei atacate, la 26 februarie 2009, este anterioară intrării în vigoare, la 1 decembrie 2009, a Tratatului de la Lisabona. Prin urmare, cadrul aplicabil în prezenta cauză este cel stabilit prin Tratatul privind Uniunea Europeană și prin Tratatul privind instituirea Comunității Europene anterior intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

În primul rând, Consiliul susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept cu ocazia interpretării și a aplicării excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001<sup>(1)</sup>, întrucât constatările sale sunt contrare prevederilor aplicabile ale Tratatului și, în special, întrucât acestea nu țin seama de limitele principiului accesului mai larg la activitățile legislative ale instituțiilor, stabilit prin Tratat și care se reflectă în dreptul derivat în vederea menținerii eficienței procesului decizional al instituțiilor.

În al doilea rând, Consiliul argumentează că motivarea Tribunalului este contrară jurisprudenței Curții, care permite instituțiilor să își întemeieze deciziile pe considerații generale.

În al treilea rând, Consiliul arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin aplicarea „cerinței demonstrării suficiente în fapt și în drept” în prezenta cauză atunci când a examinat motivele prezentate de Consiliu pentru a justifica invocarea excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din regulamentul menționat. În cadrul analizei sale, Tribunalul a săvârșit erori de drept în măsura în care a solicitat probe privind efectul negativ asupra procesului decizional, nu a ținut seama de importanța etapei inițiale a procesului decizional pentru a aprecia consecințele divulgării versiunii integrale și nu a luat în considerare caracterul sensibil al documentului solicitat.

<sup>(1)</sup> Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 3, Ediție specială, 01/vol. 3 p. 76).

**Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Varhoven administrativen sad (Bulgaria) la 8 iunie 2011 — EMS-Bulgaria TRANSPORT OOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlentie na izpalnenieto”, grad Plovdiv, pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia po Prihodite**

(Cauza C-284/11)

(2011/C 238/12)

Limba de procedură: bulgara

### Instanța de trimitere

Varhoven administrativen sad

### Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: EMS-Bulgaria TRANSPORT OOD

*Pârât:* Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlentie na izpalnenieto”, grad Plovdiv, pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia po Prihodite

### Întrebările preliminare

1. Articolul 179 alineatul (1) și articolele 180 și 273 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată<sup>(1)</sup>, precum și principiul efectivității în domeniul impozitelor indirecte, analizat în Hotărârea Curții din 8 mai 2008, Ecotrade (C-95/07 și C-96/07), trebuie interpretate în sensul că permit un termen de decădere, precum cel prevăzut în speță la articolul 72 alineatul 1 din Legea privind taxa pe valoarea adăugată (în versiunea din 2008), care, prin articolul 18 din cadrul dispozițiilor tranzitorii și finale ale Legii de modificare și completare a Legii privind taxa pe valoarea adăugată, a fost prelungit până la sfârșitul lunii aprilie 2009 numai pentru destinatarii livrărilor în privința cărora impozitul a devenit exigibil înainte de 1 ianuarie 2009, situație în care trebuie avute în vedere împrejurările acțiunii principale, mai precis

— cerința prevăzută de legislația națională, potrivit căreia o persoană care a realizat o achiziție intracomunitară și nu este înregistrată în conformitate cu Legea privind taxa pe valoarea adăugată trebuie să se înregistreze voluntar, deși nu îndeplinește condițiile pentru înregistrarea obligatorie drept condiție prealabilă pentru exercitarea dreptului de deducere;

— noua reglementare de la articolul 73a din Legea privind taxa pe valoarea adăugată (în vigoare de la 1 ianuarie 2009), potrivit căreia dreptul de deducere trebuie acordat independent de respectarea sau de nerespectarea termenului prevăzut la articolul 72 alineatul 1 din Legea privind taxa pe valoarea adăugată, atunci când impozitul devine exigibil la destinatarul livrării, cu condiția ca livrarea să nu fi fost disimulată, iar înregistrările contabile să cuprindă informații despre aceasta;